

15 — KONJIC OD VILE

Starac je hroptao uz brdo potpomognut snažnom rukom mladića tupavog izgleda, dok je iza njih lagano stupao sluga vodeći natovareno magare. Otkad zna za sebe starac je svakog meseca nosio darove porodičnom duhu zaštitniku i molio se pod njegovim drvetom, bogobojažljiv i smeran. Računao je da bar tad može sebi da dopusti takvo stanje.

Kada su stigli na vrh, starac je seo na panj, a sluga i mladić su skidali darove sa magareta i pažljivo ih polagali ispod prastarog hrasta široke krošnje. Kad su završili starac je ustao, kleknuo ispred drveta i mrmljao sebi u bradu molitve. Vratio se za panj i drhtavim pokretom izvadio maramicu i polako brisao čelo. Taman je hteo da da znak saputnicima za polazak, kad ga prekide kratak mladićev uzvik.

Naslonjen na drvo stajao je neugledni debeljko zluradog pogleda u prljavoj košulji i pantalonama vezanim kanapom. Mladić izvadi mač, ali ga starac zaustavi pokretom ruke.

— Poranio si malo sa krađom darova, secikeso...gde ti je ostatak bande? – reče prekornim glasom.

Debeljko se smeškao.

— Bande? Ah...ti misliš...hehehe...ne znaš ko sam, matora budalo? Mladić poskoči i krete ka drvetu.

— Reci svom glupom sestriću da se smiri, Lokmire. Mogao bih ga povrediti, a danas nisam raspoložen za to...— zevnuo je debeli.

— Kako znaš moje ime? I da mi je to sestrić? Ko si ti?!

— Ja sam Alven, tako mi ime dadoše Oni Koji Behu Prvi...meni tvoj prljavi soj i ti donosite darove kroz vekove.

— Ti si duh zaštitnik? – Lokmir nije delovao iznenađeno – Bojim se da ti ne verujem...

Dao je mig sestriću i ovaj sa visoko podignutim mačem munjevito skoči ka debeljku. Alven samo kratko odmahnu rukom i mladić bi silovito odbačen kao krpena lutka. Ostao je da ječi na zemlji.

— Veruješ li mi sad, glupi smrtniče? Nije preporučljivo nervirati me, a posebno jer sam došao zbog tebe.

— Zbog mene? Zašto? – rekao je Lokmir zabezeknutim i uplašenim glasom.

— Nema potrebe za strahom...verovao ili ne, došao sam da te nagradim...iako si nepoverljiv kao seoska šiparica.

— Moraš mi oprostiti...ipak ne izgledaš kao...shvataš me? – starac se smirio i dobio halapljivi sjaj u očima, unapred se naslađujući nagradom.

— A to...uzeo sam ovaj oblik čisto radi šale...mogao sam da se pojavim kao veverica ili tako nešto, ali sam se uplašio da bi te srce izdalo....da sam hteo da te ubijem uradio bih to odavno. Dakle, pošto vidim da si se baš obradovao nagradi, red je da kažem i koja je...ispuniću ti jednu želju.

— Bilo koju? A zašto baš meni i zašto baš sad? – Lokmir je opet postao sumnjičav.

— Ne bilo koju...zavisi šta budeš želeo, nisam ti ja dobra vila. Njih smo istrebili još pre dva veka, samo su stvarale zbrku. Rešio sam se na ovo jer si ti jedini koji redovno donosi darove i to punih šesdeset godina...otkad ti je otac umro...to jest, od kad si ga gurnuo u ponor jedne večeri. Ne gledaj me tako, znam sve...tvoj otac, tvoji preci i ti ste obična ljudska gamad, ali za razliku od njih ti bar nisi zaboravio skroz na svog porodičnog duha zaštitnika.

Lokmir se premišljao neko vreme, pa je odlučno bubnuo:

— Želim da živim večno!

Alven se zacereka i hrast počeo da šumi kao da se smeje sa njim.

— Uh, uh...ala smo skromni! Večno, a? Neće moći, mladiću..haha, mladiću, kontaš? Ne? Nema veze. E, Lokmire, Lokmire...ceo život si proveo kao gad, ubica, pohlepni prevarant bez trunke milosti. Misliš da bi ovi moji dozvolili da se zauvek motaš ovuda? Teško. Nisam ja baš glavni, i ja odgovaram nekome...daj nešto drugo.

— Onda...želim još deset želja!

— Ma kakvi...jesam li ti rekao da me ne nerviraš? Dakle?

— Hajde, onda...želim da budem ponovo mlad! Recimo da me vratiš u dvedesetu? Može i u dvadeset petu, daj šta daš...

Alven se zamisli i poče lagano da klima glavom kao da nešto računa.

— Ipak ne...jeste da ne bi živeo večno, ali ne bi bilo fer...jer, obogatio si se do sad i prekomerno, a gotovo ništa od toga nisi stekao pošteno. Ne bi bilo u redu ni prema tvom sestriću, njemu si mislio da ostaviš sve, zar ne? Kako bi to onda izgledalo za njega? Možda ti dune da ga oteraš, a mali glupak teško da bi se snašao sam...

— Neću ga oterati i sve ćemo deliti kao braća! – povikao je Lokmir ustajući sa panja.

— Misliš kao onaj brat što si mu smestio optužbu za veleizdaju i što sad trune u kraljevskoj tamnici? Ne, ne...neka mali mačevalac nasledi sve. Uzgred, jesi li znao da mu je otac u stvari neki slepi pastir iz doline, a ne tvoj zet? Ne? Nije ni bitno, svejedno ti je rod, jelte...daj sledeću, pa da završavamo posla...imam neke druge duhozaštitničke stvari da oba-
vim. Mada i nisam duh bukvalno, više kao neko božanstvo, ali da ne širim priču....reci?

Lokmir je ponovo seo i zamislio se. Pogledao je u svoje drhtave ruke.

— Pa...pošto mi nije dugo vremena ostalo...

Alven ga prekide.

— Pa stvarno i nije. Umrećeš noćas u snu, eto...to je još jedan razlog zašto sam se baš sad pojavio. Nisam ništa rekao odmah, da te ne jedim na početku, znaš kako je, tvoje srce i to...

Lokmir ga je gledao zaprepašćeno.

— N...noćas? Ali...želim da živim!

— Svi žele da žive, ali, šta da se radi, tako je zapisano...

— Onda je to moja želja! Želim da živim još! Što duže može! Makar jedan jedini dan!

— Dobro...to ne bi trebalo mnogo da naškodi...produžicu ti život. Jesi li srećan? A sad pođi kući, Lokmire i mirno spavaj...haha, spavaj, kontaš? Nema veze....Odlazim!

Huk je pokrio celu šumu i Alven je nestao jednostavno se stopivši sa hrastom.

Lokmir je sa svojim pratiocima otišao kući radostan. To osećanje još ga je držalo kad je uveče legao i sklopio oči.

Probudio se u mraku i zarobljen nekom opnom. Osećao je da sve buja u njemu, kao da je ponovo mlad i raste svakom sekundom. Morao je da izađe iz uske tamnice, napeo se i posle dugog batrganja pocepao opnu. Prhnuo je napolje.

Prvo što je video bila je mirna rečica, a onda je shvatio da leti nad površinom. U šoku je pogledao ispod sebe i ogledao se.

„Vilin konjic! Debeli gad me je pretvorio u jebenog vilin konjica!“

Ugledao je žabu i dok je poleteo naviše da je izbegne u glavi su mu odzvanjale sopstvene reči: „Želim da živim još! Što duže može! Makar jedan jedini dan!“